

С М Ъ Р Т Т А Н А П О Е Т А

По случай годишнината ^{от смъртта} на рано починалия
пролетарски поет ХРИСТО СМИРНЕНСКИ.

"Тази вечер Витоша е тъй загадъчна и нежна -
като теменухен остров в лунносребърни води
и над смътния ѝ гребен, сякаш в болка безнадеждна,
се разтапят в тънка пара... летни пурпурни... звезди"...

В пазвите на планината санаториумът глъхне,
взира се в нощта прозорец - безкартинен, ням екран,
сякаш Гостенката жълта на прозореца отдъхва,
в юнската прохладна вечер, след разгулния си танц.

Подла тишина и сънност тегнат в болничната стая.
Легнал на леглото бяло, чужд на всяка суета,
двадесет и пет годишен момък сякаш че мечтае
по любимата цветарка със рубинени уста.

Ведър витопски вечерник през прозореца приижда,
но задъхано и смъка диша момъкът - поет,
устните му тръпнат, парят, а в очите му се вижда
как един живот догаря - преждевременно отнет.

Алчно отнет от бедност, от лишения, от нужди,
рано споделил съдбата на бездомник - бежанец,
на гаврош, на вестникарче, на работник чернотрудов,
на отрудените маси вдъхновен поет-борец...

Ето, бледната цветарка с кошничка се появява
до леглото на певица - пролетарски син сломен...
С чуднобликаща усмивка жълта роза му подава
и нашепва му: - Другарю, вярвай, спи, ще бъде ден!...

В тази късна юнска вечер Витоша е безутешна
и покрусена жестоко от великата беда,
че среднощ от небосвода в миг отронила се беше
и изляла безвъзвратно най-прекрасната звезда.

14 юний 1945 г.

Любомир Дойчев.

Б. Д. Дойчев
02.07.20

